

Lauveng, Arnhild

I morgen var jeg altid en løve

Akademisk Forlag <http://www.akademisk.dk/> , 2008. 192 sider. Pris kr. 249,00.

Bogen henvender sig til alle der har lyst og interesse i at vide mere om, hvad der måtte gemme sig bag en til tider helt uforståelig psykisk sygdom, i denne bog, schizofreni. Sproget er letlæseligt og levende, forfatteren har en god portion humor, og til min store anerkendelse, er der rigtig mange metaforer, som giver sproglig lethed og præcision. Allerede titlen giver en forsmag på dette, en løve forbinder jeg blandt andet med modighed, kløgt, stædighed og skønhed.

Bogens store styrke er, at den er et selvoplevet dokumentarisk drama uden at virke selvmedlidende eller anklagende. Den vækker til eftertanke hos enhver, der læser bogen, uanset om det drejer sig om patienter, pårørende eller behandlere.

Arnhild Lauveng fortæller om sin egen 10 år lange kamp mod sin sygdom, som hun blev ramt af som teenager. Det er hjertegribende at læse om, hvordan hun kæmper, hvordan symptomer som stemmehøring, hallucinationer og selvskadende adfærd kræver nysgerrighed, opmærksomhed og handling fra behandlerne, for i samarbejde med patienten at undersøge og forstå, hvad meningen og sammenhængen er. Hvert eneste menneske er unikt og har sin egen historie, den psykisk syge oveni en sygehistorie, som komplicerer forståelsen. Det fordrer, at der nødvendigvis må tages udgangspunkt i den enkelte patients hele historie, det handler om behov for individuel behandling. For "det, der er knust kan sættes sammen igen på en eller anden måde, og det, der er anderledes, kan også være godt".

Den handler om kritisk stillingtagen til det kolde kategoriske diagnosesystem, som ikke siger noget som helst om kvaliteterne i det menneske, der befinder sig bagved denne diagnose og hvilke kvaliteter i behandlingen der kræves for, at den enkelte kan komme sig.

Denne bog er et lysende eksempel på recovery, og hvilke forudsætninger der skal være til stede for, at dette kan ske. Først og fremmest skal der formidles et håb om mulighed for forandring og udvikling for mennesket med schizofreni, og der skal være nogen, som tror på disse muligheder, selvom det i perioder med tilbagefald og forværring af sygdommen kan forekomme urealistisk. De forventninger, det psykisk syge menneske mødes med, kan være afgørende for, om den schizofrene vil finde kræfter til at finde sin vej ud af tågerne, som Arnhild Lauveng udtrykker det. Jeg kommer i tanke om afdøde professor K.E. Løgstrup, som i sin bog "Den etiske Fordring" skriver om, hvordan man som menneske aldrig har med et andet menneske at gøre, uden man holder noget af dets liv i sine hænder, det kan være ganske lidt, en oplagthed man får til at visne eller gro, eller det kan være skræmmende meget, så det er op til den enkelte om den andens liv vil lykkes eller ej.

Nogen troede på Arnhild, så meget at hun kæmpede sig ud af sygdommen og uddannede sig til psykolog, og nu behandler psykisk syge med den særlige indlevelsessevne, som selvoplevede og forståede traumer kan give. Det er godt gået af Arnhild. Hende vil jeg gerne mødes af, hvis jeg en dag fik en psykiatrisk diagnose.

Lillian Thomsen

Sygeplejerske i Klinik for OCD, De psykiatriske Specialklinikker i Risskov